ნახ. ს. ნადარეიშვილის

კვირა, 28 ოქტომბერი 1928 წ.

ფასი 15 კაპ.

№ 176

ტარტაროზი

ფაქტი კელოგის პაქტის შემდეგ

„კელლოგის პაქტის შემდეგ ყველა სახელმწიფოები უფრო მეტად იარა-ლდებიან". (გაზეთებიდან).

კელლოგი: ჩემი პაქტის შემდეგ, აი როგორ თავისუფლად ფრინავენ ყველგან „მშვიდობიანობის" ანგელო-ზები!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

პილსუდსკისთან)

— როგორ გრძნობთ თავს, პან პილსუდსკი, შვებულების შემდეგ?

— ძალზე დაღლილად.

— როგორ! თქვენ ხომ რუმინეთში ბრძანდებოდით დასასვენებლად?!

— „დასასვენებლად!“.. ერთი საათიც არ დამისვენია. წარმოიდგინეთ თქვენ, დედოფალთან გასეირნების დროსაც ლაპარაკი საბჭოთა კავშირის წინააღმდეგ მქონდა. საბჭოთა კავშირს რაღაც ისეთი ჯადო და თილისმა აქვს, რომ მასზე მუდამჟამ ფიქრი ადამიანს ნერვებს უშლის და უძილობით აავადებს. უძილობა კი, კარგად მოგეხსენებათ, ჯანმრთელობაზე ცუდად მოქმედობს.

— თქვენი აზრი პოლონეთის მომავალ ბედ-იღბალზე?

— პოლონეთისათვის საჭიროა მეფე. ამის განხორციელებას კიდეც შევსძლებთ, თუ კომუნისტებმა ხელი არ შეგვიშალეს.

— მეფის კანდიდატათ ვინ გყავთ მხედველობაში?

— ბევრი ვეძიე სამეფო პიროვნება, მაგრამ როცა ვერ აღმოვაჩინე, თავი მოვითავმდაბლე და...

ლოიდ-ჯორჯთან

— როგორია თქვენი სამზადისი მომავალ არჩევნებისათვის?

— ისეთი, როგორიც მუშათა პარტიის.

— მუშათა პარტიის როგორია?

— ისეთი, როგორც ლიბერალების.

— მისტერ, თქვენ კარგ ხასიათზე ბრძანდებით! ხუმრობის თავი გაქვთ!

— რატომ არ ვიქნები, ახლო ხანში დაქორწინებას ვაპირებ.

— როგორ? თქვენ... თქვენ ხომ ცოლიანი ბრძანდებით?!

— ჰე-ჰე-ჰე-ჰე... ამ სიბერის ჟამს პრემიერობა, ანდა მინისტრობა ერთხელ კიდევ უნდა ჩავიგდო ხელში, თორემ საიქიოში უბრალო მოქალაქედ როგორ მივიდე? გადავწყვიტე დავქორწინდე მუშათა პარტიაზე. მაკდონალდიც თანახმა არის.

— თქვენი პარტიის როლი და მდგომარეობა?

— ჩვენ ვართ, თუ შეიძლება ასე ვთქვათ (კარგი შედარებაც იქნება), გირები და სასწორიც იქით იხრება, რომელ მხარეზედაც დავდგებით. ამიტომ ჩვენ გვეარშიყებიან როგორც კონსერვატორები, ისე მუშათა პარტია.

— გმადლობთ, მისტერ ჯორჯ. ეხლა მაკდონალდსაც ვინახულებ და...

— ტყვილად დროს დაკარგავთ. ისიც იმას გეტყვის, რაც მე გითხარი.

— მაშ ჩემბერლენს ვნახავ და...

— ჩემბერლენმა მოგჭამათ ჭირი. ჩაქრა „მნათობი“ პოლიტიკურ ჰორიზონტზე. ის ახლა ამერიკაშია.

მუსოლინთან

— არ შეიძლება. ხომ ხედავთ კარებთან ვდგევარ და პრემიერთან არავის ვუშვებ?!—შემოუყვირა მეკარემ რეპორტიორს.

კაბინეტიდან ისმოდა მუსოლინის ბოლთის ცემა და ლაპარაკი (თავის თავთან ჰქონდა მუსოლინს ინტერვიუ)

— დედას ვუტირებ ყველა მეზობლებს, რომლებიც ჩემი მორჩილი არ იქნებიან.. ალბანეთში ხომ წამოვასკუპე მეფედ ახმედ-ზოგუ! მაგრამ მე იმ ქათამსავით მემართება, რომელიც **„ჩვენსას კაკანებს და სხვისას კი ჰვერცხებს სდებს“**. ო, ძველი რომის ტირანების აჩრდილნო და სულებო... ო, ნერონ, ნუ თუ მე თქვენზე ნაკლები ტირანი ვარ, რომ არ მთარველობთ, რათა თავზე დავიდგა გვირგვინი?!

კელოგთან

— როგორია მსოფლიო მდგომარეობა თქვენი პაქტის შემდეგ?

— ჩინებული. ჩემი პაქტის ნამდვილი ფაქტი ყველასათვის თვალსაჩინოა. მშვიდობიანობის ანგელოსები, სამხედრო ჰაეროპლანების სახით, ზეცაში წეროებივით დაფრინავენ და ჰფარავენ სივრცეს.

— რატომ იარაღდებით თავიდან ფეხებამდე, თუ კი განიარაღების მომხრე ხართ?

— ეს ერთმანეთს არ ეწინააღმდეგება. ალბად, თქვენ გაგიგონიათ ბრძნული თქმულება: **„თუ გინდა მშვიდობიანობა, ემზადე ომისათვისო“**. ჩვენც ასე ვიქცევით.

— რატომ არავინ გამოდის განიარაღების ინიციატორად?

— პირიქით, ამჟამად ყველა ცდილობს განიარაღების ინიციატორობა მას ხვდეს წილად. სწორედ ამიტომ არის, რომ ყველა სახელმწიფოები ასე იარაღდებიან.

— უკაცრავად, მაგრამ აქ რაღაც გაუგებარია ჩემთვის — თუ განიარაღების ინიციატორობა უნდათ, რატომ იარაღდებიან? —

— ვინც ყველაზე უფრო ძლიერი იქნება, ე. ი. ვინც უკეთესი შეიარაღებული იქნება, ის დაამარცხებს სხვებს და გაანიარაღებს. ნუ თუ ეს თქვენთვის გაუგებარია?

ჩემბერლენთან

— მისტერ ჩემბერლენ. მე თქვენ ინგლისში გიკითხეთ, სწორედ კარგ დროზე შეგხვდით.

— დიახ, მე ინგლისიდან აქ წამოვედი ამერიკისათვის ბოდიშის მოსახდელად. დიდი უზრდელი ხალხი ყოფილა ეს ამერკელები. ისე შემხვდენ, თითქოს ერთი მწერი ჩამოფრენილიყოს ამერიკაში. მახლას, მართალი უთქვამთ: **„ხე რომ წაიქცევა, ცულიანი და უცულო ყველა ზედ წამოადგებაო“**.. სისულელე და შეცდომა ვის არ მოსვლია, მაგრამ ამისათვის კაცის ასე შეურაცყოფა შეიძლება?, განა მარტო ამათთან და მარტო ეს ერთი სისულელე მაქვს ჩადენილი, რომ ასე ააზუეს ცხვირი?

— ხელი როგორ გაქვთ?

— კიდევ კარგი, რომ დამბლა მარცხენა ხელს მოუვიდა. აქ თურმე ხმა გავრცელდა, რომ **„ჩემბერლენს ღმერთმა გაუხმო ის ხელი, რომლითაც ხელი მოაწერა ინგლის-საფრანგეთის საიდუმლო ხელშეკრულებასო“**.

ისელი.

ტოლსტოი სახკინმრეწვში

ნახ. ნადარეიშვილის

ტოლსტოი (სახკინმრეწვის დირექტორს): ჩემი ასი წლის იუბილეზე მთელი ქვეყანა დაისაჟა, რათა ჩემთვის დიდი პატივი ეცათ. თქვენ კი რისთვის დამსაჯეთ ასე სასტიკად ამ სურათის დადგმით?!

წერილი შვილს

ჩემს ამბავს თუ იკითხავ —
არც მკვდარი ვარ, არც ცოცხალი,
ვახშამს კვახზე გადავდივარ,
სადილზე მაქვს მკუჭე მხალი,
ორი თვეა, რაც წვნიანი
არ ჩამსვლია გამხმარ კუჭში, —
(შენ კი ალბად დედაკაცებს
შენებურად დასდევ კუდში).

დედაშენიც ავად არის,
გამოუჩნდა ბაცილები.
ჰკივის მშობიარესავით,
სტკივა „ქვედა ნაწილები".
შაქარი რომ ყოფილიყო
ჩვენს ოჯახში ერთი კბილი, —
მაშინ იქნებ მოხდენოდა,
ამ უბედურს ჩაი ტკბილი.
მაგრამ როგორ მოგრჩებოდა
შაქრისათვის შენ მანდ ფული,
როცა შენი უტვინობით
ვალებში ხარ სულ ჩაფლული?!

შენი ცოლი ამ ბოლო დროს
მჟავეს ჭამამ მოკლა თითქმის,
და მუცელზე წამოსუქდა,
(მეშინია მე ამის თქმის).
შენ რომ სახლში არ ყოფილხარ,
ქე იქნება ორი წელი, —
მიკვირს, ბიჭო, თუ ამდენზე
რად ეზრდება ქალს მუცელი?!

ამას გარდა, ჩვენს ოჯახში
ადგილი აქვს სხვა ბევრს საწყენს:
გოგომ კვიცი მოაწყვიტა
ბევრი ხედნით ჩვენ შავ ჭაკ ცხენს.

მასთან ჭადი ჩვენსას კეცზე
ექვსი თვეა, რაც არ ცხვება,
მაგრამ შენ ეს, როგორც ვიცი,
სრულებით არ გესირცხვება,
და განაგრძობ მაგ ხეტიალს
არ გაწუხებს ეს ქვეყანა.
ოდნავადაც არ გაშინებს,
რომ წალეკა წყლებმა ყანა.
აქ ვათავებ, შვილო, წერას,
მეტს კი ველარ გავაგრძელებ,
და ბოლოს დროს, როგორც შვი-
ლსა,
მაინც კიდევ გადღეგრძელებ!.

მამაშენი კოწია.

შ ა რ ა დ ა

თუ გსურს, ძმაო, რომ შარადა,
ჩემი კალმის ნამოქმედი,
გაიგო და მან შენს წინა
მოიხაროს კრძალვით ქედი, —
დილით, სხვაგან რომ მიდიხარ,
ქარხნის მილებს შეაჩერდი,
რაც ამოდის, სტაცე ხელი,
მოუჭირე ჭაპან-ღვედი.
ის შესდგება ოთხ ასოსაგან,
მოაჭერი ბოლოს ერთი.
(რაც დარჩება, იმისათვის
სხვა ვეძიოთ შემაერთი).

—:—

მეორე სიტყვას, საჭიროს
ძებნა არ უნდა ბევრია,
მაგარი არის სათლელად
და მძიმე დასაჭერია,
ქუჩები მისგან კეთდება,
(ზედ დადის ბევრი შტერია).
სამივე ასო პირველთან
მისადებ-მისაკერია.

—:—

მიღებულ სიტყვას სიტყვა „ძე"
ზედ მივაწეროთ კალმითა.
მივიღეთ გმირი შარადის,
ძველ დროიდან დადის ალმითა.
ტან-მორჩილი და ქერაა,
ავტოში ნახავთ ქალმითა,
სიქა გააძრო ვაჭრუკებს,
მუშკოპში მიდის სალმითა,
ჩამორთმეულსა სახლებსა
რემონტი უქნა წალმითა.
ბინის ქირასაც უმატებს,
ჩვენ დაგვალონა ამითა.
უკვე მიხვდებით სუყველა,
ოღონდ დაფიქრდით წამითა!..

აკსი.

ვაჭარი თავაზიანი

მუშტარს კი—თავში ზიანი

ნახ. დონის

— მობრძანდით, სულ ახალი სასეზონო საქონელი გვაქვს მიღებული!.;

— სასეზონო საქონელზე რომ მეპატიჟები, ამის აქედან აწევის სეზონი კი ველარ შენიშნე?!

არიელი-მარიელი, ანუ ვიტრინები ცარიელი

მუშკოოპის გამგეობამ დაადგინა კატების შეძენა თაგვებთან და ვირთხებთან საბრძოლველად.

1.

(კედლის გაზეთიდან).

რას ისურვებს, სანოვაგეს,
რომ არ იყოს ჩვენს მუშკოპში:
აქ ძეხვია, იქ ქათამი,
შოკოლადი, თართის დოში.
ტორტი-პორტი, რაც კი გინდა,
ვიტრინიდან უცქერ ყველას...
ნაბიჯს უკლებ, თვალს აშტერებ
და თან იწყებ ვნებით ხველას.
დგები ჯიბე - გაფხეკილი,
უყურებ და ნერწყვი მოგდის.
ფიქრობ: „ერთი დააძეხი
და მერმე კი თუნდაც მოკვდი“.
მხოლოდ ჩვენი თაგუნები
ქელეხობენ მასში მუქთად
და ვირთხებსაც ქინდრები და
გავა-ტანი გაუსუქდათ.
მიირთმევენ: ბრინჯის კამფეტს,
ხორბლეულებს, კარაქს, ერბოს,
არ სწამთ „ნეპი“, „ხოზრასჩოტი“,
არ იხდიან არც სალერბოს.
და წრუწუნა ბანდიტები
ქეიფობენ ლაღად, ძმურად,
და საქვეყნო სარჩო-დოვლათს
იტაცებენ ხულიგნურად.

2.

მუშკოოპს პართავს გამგეობა,
გამგეობამ იცის, ხვდება,
რომ თაგვების აშლილ მადით
მაღაზია ილუპება.
დიდხანს ბჭობდა გამგეობა
და თაგვების ჟინი ჰკლავდა,
შემდეგ ერთხმად გადასწყვიტეს—
შეეძინათ სადმე კატა.
მოიყვანეს კიდეც ერთი,
ვეფხვს უგავდა გამოხედვა,
ეგონათ, რომ წყეულ თაგვებს
ეტირებათ ახლა დედა!
კატა მართლაც დევ-გმირს წაგავს,
არავინ ყავს ბადალია,—
მაგრამ ვირთხებს რას დაგიდევს,
თაგვებისთვის სად სცალია?—
დაერია მსუქან ძეხვებს,
(ძეხვები ხომ არსად გარბის,
არც ძვალი აქვს ყელს დაგადგეს!.«
გამოიძღო კუჭი ხარბი,
ქელეხშია ციცუნია;
მის პუცლისთვის დადგა რთველი
და შედეგიც კატის „შრომას“
მართლაც მოყვა საკვირველი:
თაგუნები მარცვალს ხრავდენ
მათ ვინ მისცათ კატის ძალა?
და კატამ კი მაღაზია,
ძეხვებისგან გააწყალა!.

3.

ფიქრს მიეცა გამგეობა,
აყენებენ რთულ საკითხებს:
„პეტი ვნება რომელს მოაქვს:
მსუნაგ კატას, თაგვს თუ ვირთხებს?“.
და ბორბალიც მათ მსჯელობის
იმ დასკვნამდე შემობრუნდა,
რომ მათ კატის წინააღმდეგ
გაიჩინონ ძაღლი უნდა.
„თაგვი, ვიცით, ზარალს გვაძლევს,
არც კატაა მთლად „უმანკო“,.«
მაგრამ მით, რაც შემდეგ მოხდა
განცვიფრდებით ამხანაგო:
თაგვი ძღება ნასინსვალით,
კატა კი სჭამს ქათმებს, ძეხვებს,
და ძაღლი კი ანადგურებს
ღორის ბაყვებს, ბეჭებს, ფეხებს..

—:—

დასასრული ასეთია:
არიელი, მარიელი
დარჩა მუშკოოპს სალარო და
ვიტრინები ცარიელი!

მედუზა.

კოლლეგა წარსულიდან

ნახ. მარიამის.

დირექტორი (ათვალიერებს ძველის-ძველ ჟურნალს):
—აი, ძველად უწინაც ყოფილან ჩვენისთანა დირექტორები, და რაღა ეხლა ჩვენ გვსაყვედურებენ ხელგაშლილობასა და უყაირათობას?!

გაზ. „მუშა“-ს და „ტარტაროზი“ს

რედაქცია გადავიდა

შრომის სასახლეში

(რუსთაველის პრ. და ჯორჯიაშვილის ქუჩ. კუთხე)

რედაქციის შესავალი ჯორჯიაშვილის ქუჩიდან

ბრძანება

სალამი თქვენდამი
ტარტაროზკორებო!
მტრებზედა ძლიერნო,
ურთიერთის სწორებო!

ბრძანება გვიანი
ისმინეთ ჩვენია.
გვიგზავნეთ მალ-მალე
საჩვენო ძღვენია.

არც ერთი სოფელი,
დაბა და ქალაქი,
არც ერთი კუთხე და
არც ერთი ალაგი.

არც ერთი სოფელი,
თქვენს თვალთა გარეშე
და ყველა ამხილოთ,
მოძმე თუ გარეშე.

არის თვითკრიტიკა —
ეს თქვენი ხმალია.
გაჰკვეთეთ, ვისაც აქვს
ცოდვა და ბრალია.

მხოლოდ კი გახსოვდეთ:
სიმართლე... სიმართლე.
ფაქტები ნამდვილი
და წერის **სინათლე!**

ეს ასე... და ეხლა
საქმეა ასეთი, —
რომ უნდა გავრცელდეს
ჟურნალი, გაზეთი.

თუმცაღა რად უნდა
ამას თქმა და ზრუნვა.
(ამაზე გვითითებს
[illegible]

გავიდა ზაფხული,
მოგვადგა ზამთარი.
გაყვითლდა, გატიტვლდა
სივრცე და მთა-ბარი.

ცაზე ღრუ[illegible]ები
და გარედ ქარია,
დალუქეთ ფანჯარა,
დაჰკეტეთ კარია.

არ არის ხალისი.
ცუდია ტაროსი, —
მაგრამ თქვენ თუ კი გაქვთ:
„მუშა“, „ტარტაროზი“,

ვერაფერს დაგ[illegible]ლებს
შემოდგომის გლოვა
და თქვენთან ოთახში
ხალისიც მოვა...

ტარტაროზი.

შრომის სასახლე.

(„ტარტაროზი“-ს ახალი რეზიდენცია).

ეროვნული ბიბლიოთეკა

თავისიანებმა იმსხვერპლეს

— „სოფელი. ურმის ჭრიჭინი. ბაღი, ინდაური, გლეხების სიმღერა, ჭყინტი ყველი და ჭყინტი სიმინდი“...

მართალია, ინდუსტრიალიზაციის ისეთი ტემპის დროს, რომელსაც ჩვენ განვიცდით, არ არის ლამაზი სოფლის ცხოვრების იდეალიზაცია, მაგრამ მელიტონს, ჩვენს საერთო ნაცნობ მელიტონს, რომელიც ერთდროულად ორ თანამდებობას ასრულებს, მაგრამ ჯამაგირს ერთს იღებს, ჩვენ სოფლის მონატრებას ვერ გაუმტყუნებთ.

მართლაც, მელიტონი საქმის მწარმოებელიცაა და რეგისტრატორიც. 6 წელი მან რეგისტრატორად იმსახურა და ბოლოს, დაწინაურების კამპანიის დროს იგი დააწინაურეს საქმის მწარმოებლის თანაშემწის თანამდებობაზე.

მუშაობით დატვირთულმა მელიტონმა შვებულებისათვის ვერ მოიცალა, მაგრამ ბოლოს მაინც მოახერხა ორი კვირის შვებულების აღება.

ქალაქში ავტომობილებით დაყრუებულ მელიტონს, ცხადია, სოფელი მოენატრა ფავისი ურმებით და მან გადასწყვიტა ორი კვირით მაინც განეხორციელებია დირექტივა—„პირი სოფლისკენ“.

წაიყვანა ცოლ-შვილი. დატოვა თავისი ორი პაწაწინა ოთახი. სხვათა შორის, რადგან ოთახზე ჩამოვარდა ლაპარაკი, უნდა დავიმახსოვროთ, რომ მელიტონს მართლაც ორი ოთახი ქონდა. პირველში მოთავსებული იყო სასტუმრო, სასადილო, სამზარეულო და დასასვენებელი ადგილი. მეორე ოთახი კი, ისიც ერთდროულად ასრულებდა საძინებელ და სამუშაო ოთახის (კაბინეტის) მოვალეობას. ორივე ოთახის საერთო სივრცე უდრის 25 მეტრს.

მელიტონს და მის მეუღლესაც ცოტა თავის ქება უყვართ და ამიტომ იყო, რომ ისინი, სოფელში ყოფნის დროს მეზობლებთან ხშირად იტყოდენ:

— ალმასხანი რომ ტფილისში ამოვიდა, პირველად სასტუმრო ოთახის კარები შემოაღო. ჩვენ იქვე ვიჯექით სასადილო ოთახში...

— ბინა მინდა გამოვიცვალო—იტყოდა ხოლმე მელიტონი,— მართალია, საძინებელი ოთახი და კაბინეტი ორივე კარგია, მაგრამ დასასვენებელი ოთახი არ არის კარგად მორთული...

ერთი სიტყვით, მთელმა სოფელმა დაიჯერა, რომ მელიტონს ვრცელი ბინა ეჭირა, ბინა, რომელშიაც რვა ოთახზე ნაკლები არ იყო. ეს ამბავი ელვის სისწრაფით მოედო მთელ რაიონს.

ყველაფერი წარმავალია და, მაშასადამე,—შვებულებაც. მელიტონს შვებულება გაუთავდა და ტფილისში დაბრუნდა. ცოლი ქობულეთში გაგზავნა.

ეს იყო შემოდგომის დასაწყისი, სასწავლო წლის თავი.

სამი დღის შემდეგ, როცა მელიტონი სამსახურიდან დაბრუნდა, მას კარებთან დახვდა მეზობლის ვაჟი თავისი ბარგით. ყმაწვილმა წერილი გადასცა მელიტონს.

„ჩემო საიმედო მელიტონ!“— ეწერა წერილში, — „ეს ბიჭი შენ თავიდანვე გიყვარდა და ახლაც გიყვარს. ამიტომ ვბედავ და გიგზავნი. ეს ორი-სამი წელიწადი შენთან იყოს, სანამ ტეხნიკუმს დაამთავრებს და მერე ქე წამოვა სახლში. რომელიმე ოთახის კუთხე დაუთმე, თუნდაც სასადილო ოთახი იყოს. მაგიერი პატივისცემა ჩემზე იყოს. გიგზავნი ამ ხაჭაპურს, თავიდანვე გიყვარს, ვიცი, ხაჭაპურის ჭამა. შენი გრიგოლ“.

მელიტონს საშინლად ეწყინა ეს ამბავი, მაგრამ რა გაეწყობოდა, ხომ იცით სტუმართმოყვარეობის გრძნობა.

გავიდა სამი დღე. მელიტონი ამდგარი არც კი იყო, რომ კარების კაკუნმა გამოაღვიძა. კარი გაიღო და განცვიფრდა. ახალგაზრდა ქალ-ვაჟი დაინახა. ორივე ბარგით.

„ჩემო საიმედო ნათლია მელიტონ„ — სწერდენ მას, — აგი ბალანები შენი მონათლულია და შენთან გირჩევნია, ალბათ, ყოლა. რაცხა ნასტავლი ქი არიან და, აწი რასაც ასტავლი, შენ იცი. არ მინდოდა გამოგზავნა, მარა ქალმა არ დამაყენა: გუუგზანოთ მელიტონს, თვარა ეწყინებაო. რაცხა ჭად და ლობიას, იმედია, არ დაამადლი და ჭინჭის შეკერვაზე არ შეგაწუხეფ, თუ იშონო, მაქანაი რაცხა ამერიკის ბაზარიაო ,იქინე უყიდე. ერთი სიტყვით, შენ ჩემი სტავლება არ გჭირია, კამისრის დონი კაცი ხარ. სადმე ქი დამიწვენ, ან სასადილოში, ან დასასვენებელი ოთახი რომ გქონია, იმაში. შენი მორდუ ივანე“.

მელიტონს თავბრუ დაესხა, მაგრამ გული შეიმაგრა, ყმაწვილები სახლში შემოიყვანა.

— ვაი ჩემს ენას, ამას რას გადავეკიდე, სად დავტიო, ან რა ვაჭამო ამდენ ხალხს,—ტირილით ამბობდა მელიტონი.

ერთი კვირა ამ ტანჯვაში იყო, ხოლო მეორე კვირას ახალი ჭირი შეემატა. სამსახურიდან დაბრუნებულს ნაცნობი სოფლელი ახალგაზრდა დახვდა სახლში, რომელიც მის საწოლზე მოკალათებულიყო.

— ოჰ! ჩემს მელიტონს—სიცოცხლე!—მიაძახა სტუმარმა,—რას იფიქრებდი ახლა, რომ მე ტფილისში ამოვყოფდი თავს, მარა ასეა საქმე. საბუხგალტერო კურსები რომ არის, იქ გამომგზავნა თემალმასკომმა. კურსები უნდა დავამთავრო და მერე თემს ვემსახურო.

—მმმ!.. კარგი საქმეა... ჩაილუღლუღა მასპინძელმა.

—საქმე დიდებულია კი! კურსები, მგონია, 6 თვიანია და ასე პატარა ვადიზა ქვეშსაგების წამოღებაც არ ღი-

პირდაპირი გაგებით

ნახ. რევაზის.

მასწავლებელი:—რა ყრია მაგ პაპიროსში რომ ეწევი,ა?

—თუთუნი, მასწავლებელო!

— შე ბრიყვო, მე გეკითხები, რა გამოდის მაგ პაპიროსის წევიდან სასარგებლო?

— (ვითომ ვერ გაიგო):—ბოლი გამოდის, ბატონო!

თავისებური შეფასება

—ჯან!.. ჯან!.. რა „საპროტექციო“ ნაჭერია!..

რდა, ისევ შენს საბანს თუ დამახურავ, თვარა სხვა გზა არ მაქვს.

მელიტონს ცრემლები მოადგა თვალებზე.

— რაცხა მოწყენილი მეჩვენები, მელიტონ!

— ოჰ! მოწყენილი არა, მაგრამ ცოტა ავათ ვარ, — ჩაილუღლუღა მელიტონმა.

მელიტონი და მომავალი ბუღალტერი ერთად იძინებდენ მელიტონის ლოგინში.

ერთი კვირის შემდეგ, სამსახურიდან დაბრუნებულ მელიტონს ასეთი საუბარი მოესმა თავის ბინიდან:

— აქ ადგილიც არ არის მეტი, თვარა რავა არ მიგილებს, რომ ამბობენ რვაი ოთახი აქვსო, ორის მეტი არ ქონია.—

—ადგილი რას მიქვია, მე ცოლის ძმაი ვარ მისი, გეიჭირვოს და მაცხოვროს, თვარა მამა ჩემს მივწერ—იმუქრებოდა ვილაცა.

მელიტონი ოთახში შევიდა და სოფლიდან ჩამოსულ ცოლის ძმის მკლავებში გაჩნდა.

— რა შობი, ძამია მელიტონ, ჩემი დაი როის ამოვა ქობულეთიდან? მე ქე მიმილეს ტეხნიკუმში და აწი ნუ გეშინია, არ მოგანატრებ თავს, შენთან ვიქნები ოთახში საცხოვრებლათ. ქე მინდოდა დეიდასთან დადგომა, მარა ნენამ არ ქნა, მელიტონს ეწყინება, სხვისას რომ დადგეო.. — ღლურტულობდა ცოლის ძმა.

რამოდენიმე დღის შემდეგ, მელიტონს ბიძა და ბიცოლა მოადგენ.

—რავა ხარ, ბიძიავ? აგერ ბიცოლა შენი მოგიყვანე, რაცხა ტალახის ვანებიაო, რომ ჩივოდი, [illegible] რონიო, ქარები აქ. მეც კბილები [illegible] ჩევიდგა. ამ ახალ წლამდი კი მუასწროფ, მგონია, საკალანდოთ ქე წავალთ შინ.

— მოდით, დამახრჩვეთ, დამწეწეთ!! სასოწარკვეთით ამბობდა პურისთვის წასული მელიტონი.—რა მეშველება, სად დავტიო ამდენი ხალხი, რა ვაჭამო, ან ცოლს რა უთხრა...

ცოტა ხნის შემდეგ ,მელიტონს ამოუვიდა უფროსი სიძე, რომელმაც თავისი ძმა და შვილი ამოიყვანა.

—აგია და შენი დის შვილია, აგიც ჩემი ძმაია, ორივე შენი სისხლ-ხორცია, და რავარც გინდა, ისე მოუარე, ჩემო ძვირფასო ცოლის ძმაო. სწავლიზაა ორივე ამოსული, ახლა მჭირია შენი მოყვრობა. მე თვითონ დიდ ხანს არ დავრჩები, ცოტა გიმაროი მაქ და აქანე, მგონი, ბუასილს კარგათ წამლობენ.

მელიტონი საბოლოოთ გატყდა წელში. მუხლები მოუდუნდა, თმა გაუთეთრ და და ხმა ჩაუწყდა.

სამი დღე სახლში არ გამოჩენილა. სტუმრები შეშფოთდენ. გავიდა კიდევ ერთი კვირა, გავიდა მეორე. სტუმრები შიმშილით სულს ლაფავდენ.

ბოლოს მოვიდა... წერილი.

მშვიდობით ცოლო და შვილო, მშვიდობით ჩემო სტუმრებო, თქვენს ოჯახს დაანგრევს იესო ქრისტე. თქვენ ამიფორიაქეთ სახლი და დამაკარგვინეთ სამსახურიც.

მე ახლა მოსკოვში ვარ. ადრესს არ გწერთ, რადგანაც ერთ კვირაში ყველა კარზე მომადგებით.

აქედან ამერიკაში შივდივარ, იმედია, იქ ველარ მომძებნით. თუ დავიღუპე, ჩემი ცოდვა თქვენს კისერზე იყოს, თქვენგან გაუბედურებული, ყოფ. საქმის მწარმოებელი და დაწინაურებული რეგისტრატორი მელიტონი“.

ის იყო და ის, მას შემდეგ მელიტონის გზა-კვალი არავის უნახავს. როგორც ამბობენ, უზბეკისტანში დასახლდა, რადგანაც იქ გაიწერა ოჯახობა. მისამართი, ცხადია, სასტიკი საიდუმლოებითაა დაცული.

ალლარ-ალლარსან.

„სტატისტიკოსი“

ნახ. რევაზის.

მასწავლებელი: — როდის იყო საქართველოში ნაკლები მოსახლეობა?

— ზაფხულში იყო, მასწავლებელო!

— რატომ?!

— იმიტომ, რომ ყველა საზღვარგარეთ იყო წასული.

პირდაპირი გაგებით

ეროვნული ბიბლიოთეკა

კრიტიკა და ხორხოლაძე

ხორხოლაძე მელას არ ჰგავს,
ხორხოლაძე „ხორხოლს შვრება",
სადაც მეტად საძგერია,
იქ ლობეში ის არ ძვრება...,
(ეს ეხება „დაბალ ლობეს,
თორემ მაღალს თვით ეკვრება!).
და იერიშს ჯიქურ მიდის,—
პირდაპირ ჰკვეთს წყალს თუ ჰაერს,
მოსაზრებებს მოიშველებს,
ათასმაგს და ათასნაირს.
და თავისას რომ გაიტანს,

თავის წინ რომ „კლდეს გააპობს",
ამას მუდამ ხორხოლაძე
თვით ძილშიც კი წინ-წინ ატყობს!
და ამაყობს, და ქედმაღლობს,
იბერება, ვით ჩინჩახვი,
ბიჭი ხარ და უზამ რამეს:
არ დააჭრა ყურზე ხახვი! —
ბედი სწყალობს?!. რას მიქარავთ?
რა შვაშია ბედი აქა?
თუ საგანზე ბჭობა მიდგა,
გამოჩნდება მზეზეც ლაქა!
და თუ მზეზეც ბედის ღიმილს
კი მოელის ერთხელ მარცხი,—
ხორხოლაძე რა მზე არის?
აგიწერო, აღარ მაცლი?!.

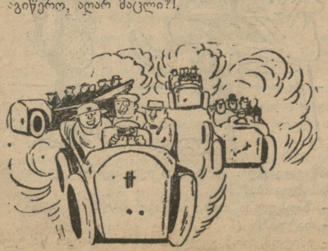

„ჩინჩახვტრესტის" საბჭოს თავად
რომ გაიდა ხორხოლაძე,
მან „სტუმრები" შინ წაასხა
ერთი ვერსის მოყოლაზე...

რა სტუმრები? იგი იყო
არჩევნებში „მისი კერძი",
რომ „არჩევის" სანაცვალოდ,

არ შურს მათთვის „ოქროს ვერძი"!—
და თუმც „ვერძი", ეს ზღაპრული,
დღეს არ არის, რაც რომ იყო,
სამაგიეროთ, „სტუმრებ" შორის
ბევრი რამე სხვა გაიყო.—

თავის... „ზამი", „ზამის".. „ქამი",
„ქამის".. „სკამი", „სკამის".. „ფეხი"..
ზოგს წილში ხვდა ბედაური,
და ზოგს კიდევ—მისი კეხი!

ეროვნული ბიბლიოთეკა

მაგრამ... მაგრამ გასაყოფი
და შინ ნელა წასალები,
აქ რომ რამე არ ყოფილა,
მგონი, არის გასაგები!
რადგან ის, რაც მათ გაიყვეს,
იქვე დარჩა „სათალ დუმად“,
როცა სთლიან, სხვას, გარეშეს
რომ არც ესმის ჩამი-ჩუმად!..
ჰო და... წელი წელს გაშორდა,
სხვამ წაიღო წელმა-წელი,
ხორხოლაძე ზის და ითლის,
არ ილევა მოსათლელი!..
მე ვახსენე თავში მელა,
უარვყავი თუმც მსგავსება,
მაგრამ ყოველს დებულებას
გზა სადმე ხომ ენავსება!..
„კარგი ფონი... ერთგან ახრჩობს!“ —
„კარგი კოკა... ერთხელ ტყდება!..“
შენც არ ელი, მაგრამ „მელა“
საიდგანმე გამოტყვრება!
ასე არის აქაც, სადაც
გამბრძანებლდა ხორხოლაძე:
„ტეხისა“ და „ხრჩობის“ ზვინი
დადგა ვერსის მოყოლაზე!
და ამ ზვინთან, როგორც მელა
არხეინად, ქათმით ხელში,
ვით იგავში წაგიკითხავთ,
ხორხოლაძეც იჯდა ხვრელში!
იჯდა, მარა იმ ხვრელის პირს
ხომ ავლებდენ სხვებიც თვალებს,
საშველი და სათვალავი
რომ არ ადგა ნახრავ ძვალებს!..
და ეს ზვინიც იზრდებოდა,
და ეს ზვინიტ იდგა ქედათ,
სანამ ჰყავდა მას, ვით ბურჯი,
ხორხოლაძე დამცველ ყბედათ!
მაგრამ... „კაცმა მალა ჭირი,
ჭირმა თავი არ დამალა“!—
იგი ზვინიც ერთხელ ხომ უნდ
წასულიყო ყირამალა?!
„წასულიყო“ — დროს საქმეა,
დროს კი ჩვენში ვინ აფასებს,
დრო თუ ულირთ, ეს იშვიათ
გამოჩენილ საქმის კაცებს!
და ჰა, საქმის ამ კაცთაგანც
უცბათ იშვა ეს ლოზუნგი:
„საქმისადმი ყურადღება
რომ არ იქნას სადმე ჩლუნგი,
თვითკრიტიკა გაამეფეთ:
გაუზომეთ ურთ-ერთს კრიჭა,
რომ შევხედოთ: თუ საქმეში
ვინ ვის სჯობნის, აბა, ბიჭად!..“
— ახლა კი—სთქვეს: ხორხოლაძის
გამოჩნდება უკვე ზვინი!
განუკითხავ მის ქცევაზე,
თუ ვიყარეთ, ახლა—ჟინი!...
მაგრამ ქცევა... რისი „ქცევა“,
ერთ ვერსზე სდგას ზვინი მედგრად!
და იმ ზვინზე—ეს კრიტიკა,
გინდა—მთისთვის წიხლი გეკრათ!
— აბა, ბიჭო! აბა, საბა!..
„ღრიალებდა“ ირგვლივ მასა...
„ღრიალებდა“?!. მეტად ჭირიც
არ მოგვჭამონ! ვინ სძრავს ხმასა?!.
— „ჩუ-ჩუ-ჩუ-ჩუ“.. „ჩი-ჩი-ჩი-ჩი“...
ისმის მხოლოთ ხმა კუთხეში,
თითქოს ნიავს ხის ფოთლებზე
გადეარნოს სადმე ტყეში...
„ჩუჩუჩუჩუ“-მ — კი არ უშველა,
ზვინი მეტად გაიბერა
და იმ ზვინთან ზის, ვით მელა,
ხორხოლაძე—გაიძვერა...
და რომ ჰკითხოთ: თვითკრიტიკამ
რა ნაყოფი გამოიღო?
მიპასუხებს: „როგორ არა!..
ის არ არის, რაც რომ იყო!..

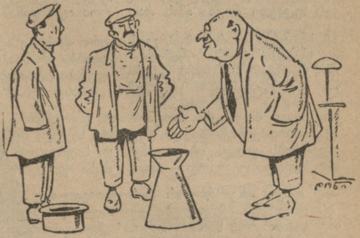

აქ—ეს იქნა, იქ—ის იქნა,
„გაიქნა“ და „გამოიქნა“!..
მიგითითებს, სადაც რამე
თუ კი ძლივს სჩანს თითო ციცქნა!
მხოლოთ თავზე, თავ საქმეზე,
რაც ზვინში აქვს დამალულად,
კრინტს არ დასძრავს და მზად არი!
რომ გაგიშვას გულ-ნაკლულად!
და შენც წახვალ, ცხადია, თუ
ხორხოლაძეს დაუჯერე,
და ის ზვინი გუმოდგინედ
თვალწინვე არ დაუზვერე!..

ჭაზირა.

ქრონიკა.

დაკარგვა. სასადილო „ყლაპე“-ში ლოთიშვილს, დათრობის შემდეგ დაეკარგა გრძნობა და სიარულის უნარი.

ჩამონგრევა. რუსთაველის პროსპექტზე მარუსია პრანჭავას ჩამოენგრა „პრიჩოსკა“. უბედური შემთხვევას ადგილი არ ჰქონებია. ზარალი ერთი შპილკაა.

თავდასხმა. მუშკოოპის სასადილოში მშიერაძეს სადილობის დროს თავს დაესხა მზარეულის ძაღლი და მოსტაცა პური. ძაღლი გაიქცა.

ჯიბგიროგა. ლაჩარაძეს ძილის დროს მისმა მეუღლემ პალტოს ჯიბიდან ამოაცალა ათი მანეთი და გაიქცა პარფიუმერიის მაღაზიაში პუდრისა და დუხის საყიდლად.

ქურდობა. რედაქციაში შეიპყრეს „პოეტი“ ბუზაძე, რომელსაც აღმოაჩნდა მრავალი ნაქურდალი ლექსები. ავტორებს შეუძლიათ მოიკითხონ რედაქციაში.

მცირეწლოვანი ქურდი. ყრუეთის ეკლესიის მთავარ დიაკვნის მამის ბაბუამ—წმინდა ჭინკათა მონასტრის ბერმა ფრუიძემ, მოიპარა და გაჰყიდა ნახევარი ფუთი საეკლესიო სანთელი. ღმერთის წინაშე ბოროტმოქმედების დასაფარავად ფრუიძემ ყველა ბერებს გაუნაწილა ფული.

დაჯახება. გუშინ, საღამოს, როცა ბარბაცაძე სარდაფიდან გამოსული სახლში მიდიოდა, მან უეცრად ვერ შეამჩნია მუშათა სასახლე და დაეჯახა. დაჯახება ისეთი ძლიერი იყო, რომ ბარბაცაძეს თავი გაუტყდა და საავადმყოფოში მოათავსეს. ქირისუფლების თქმით, ავადმყოფის მდგომარეობა უნუგეშოა—ბარბაცაძის განკურნება (ლოთობისაგან) შეუძლებელია.

„პასუხად აკსი“-ს

გავიგე, რომ შოვს იყავი, შოვს მოწყობილს ძლიერ კარგად
(შამშეს იგი გაუხდია ძვირფას თვალთა ერთ- ერთ დარგად).
სურნელება ფიჭვს მოსტაცე, გა იხედე ჯანის მარგად
და ერთი თვე ულრან ტყეში არ ჩასთვალე დანაკარგად.

ისიც ვსცანი, რომ კურორტზე მოგემატა ღონე, ძალი;
(თუ ტფილისში სულ ტაფავდი, იქ გაგითბა ხორცი, ძვალი).
მე მეგონა — ისვენებდი, მიაყურე ყური, თვალი,
ვერ ხედავდი შოვში იმას, რაც რომ იყო დანამალი.

არ ხედავდი, თორემ შენს ლექსს ერთ ფაქტზე არ დააყრდნობდი
და სვანიძის ქეიფს, ტრფობას გონებას არ მიაპყრობდი;
ვერ ხედავდი, გიმეორებ, თორემ ლექსსაც დაალბობდი
და, მის ნაცვლად, ალიოშას: „ქებას-ხოტბას“ მიუძღვნოდი

სად იყავი, ძმაო აკსი, როცა შოვის დირექტორი
უნციობით კარაქს ზიდდა, რეცეპტს სწერდა მუნ დოქტორი,
კვერცხებს ყიდდა ცხრა კაპეი კა, სილავისგან დანატორი,
არც სადილი უვარგოდა— ნარე ცხისა იყო სწორი.

სად იყავი, შოვი როგორ „სისუფთავით ძალზე კრთოდა“
და ღრუტუნა ცხოველები კურ ზალის წინ ხტოდა, რბოდა.
სად გეძინა, როს სვანიძე თავის საქმეს გაურბოდა
და კურორტის ოთხი ცხენითმამისონზე მუდამ ჰქროდა.

განა, შენ კი ვერ შენიშნე შტატი უშნოთ გაბერილი,
პროტექციის შეხანხლილი, პრო- ტექციით შედგენილი,
მათში ბევრი უვარგისი, საქმისათვისძლიერ რბილი.
მთქნარებისა მოტრფიალე, ზმორებითა შეპყრობილი?!.

არც სინათლე, არც საჭმელი, არ ჰქონდათ მათ საყოფი,
თუმც დახარჯეს ყველამ ერთად შრომა ბევრი და სამყოფი.
(მუშანა კი რეკავს უშნოთ, მისი ხმაჲ უნაყოფი,
რადგან ონი ჯურღმულშია,— დიდი მთებით განაყოფი).

ყველა ეს რომ ალგენიშნა, მუზას უფრო „დააცხრობდი“
და ერთ ფაქტზე გმირის ამბავს გონებას არ მიაპყრობდი.
ეს რომ ყველა აგენუსხა, ლექსს აც უფრო „დაალბობდი“,
და, მე ვფიქრობ, ალიოშას საყვედურსა მიუძღვნობდი.

იკაკა.

ცოლის საყვედური

მე შენისთანა უმარიფათო რად მინდა ქმარი? ბრიყვი ხარ, ბრიყვი, და მაგ თავში დაგიქრისქარი. რად წამოგყევი მე საბრალომ, დამიდგეს თვალი! უნდა ვიტანჯო მე შენს ხელში, —ვაი, ჩემი ბრალი!

ყველამ უყიდა თავის ცოლებს აბონიმენტი. შენ ისე წახდი, რომ უკვე გჯობს კესას დომენტი. გამოიტანეს აბონიმენტი: ოპერის, დრამის მეორე რიგის მესამე სკამის.

აი, კიდევ, კურიერი რომ არის, (ხომ იცნობ პარმენს?)... მე შინ ვიჯდე,— მან თავის ცოლით უსმინოს „კარმენს“?!

შენთან ლაპარაკით ჭკუა და გონება ამერია. ყველას ეჭვი აქვთ—თითქოს ქმარი გადამერია, (და, როგორც გეტყობ შენ იქამდე არც გიკლია მგონი ბევრია!).

საგერ-შტეინ.

სამტრედიის დეპო

ტარტაროზჯან, მოდი ჩვენთან,
ინახულე დეპო,
წყლის წვეთებმა შეგვაწუხა,
რაც ვითმინეთ, გვეყო!
მუშებისგან საყვედურმა
შემაწუხა ძალზე,
როგორ არის ჩვენი საქმე,
ზამთარი დგას კარზე.
კარგი დარი თუ არ არის
და დარია მწყრალი,
სველათ მუშის მუშაობას
ველარ უძლებს თვალი.
დაწყებულს კი ვხედავ საქმეს,
რომ არ უჩანს ბოლო,
არ გველევა დღე და ღამე,
თვე და წელთა ბოლო!
ტარტაროზჯან, გელოდებით
გვინახულე მალე,
იქნება მაშინ ეღირსოს
ამ სახურავს რამე!

მნახველი.

წკიპურტები

შორს არ არის, ვინახულე
სათვიჩხიის ბაქანია.
უპატრონოს სახურავი
აღარა აქვს რა ხანია!
(არ შეკეთდა, თუმც ამაზე
დიდი ხნიდან ქაქანია).
სადგურ გელათს ნუ დავსტოვებთ,
ისიც გვყავდეს მადლიერი.
სიფრთხილეა აქ საჭირო,
ღონეც დიდი და ძლიერი.
კარს ობობას ქსელი ჰფარავს
([illegible]
კურსებ-ორპირს ნუ დავსტოვებთ,
ვინახულოთ „ეპო“ მისი.
საქონელი რომ არა აქვს,
მაქნისია მაშ ის რისი?!
(დროა მალე შეიძინოს
ყველაფერი დანაკლისი).

კოსტაიდი.

გლახა ამპარტავანი

ნახ. დონის

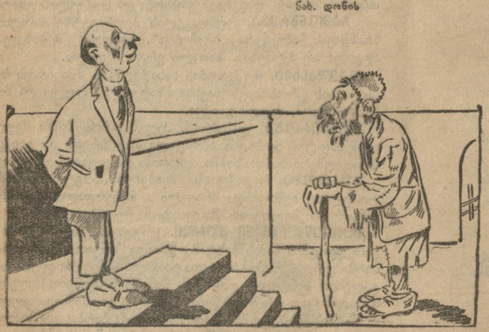

— შაბათია, მოიღეთ მოწყალება!..

— შაბათი რომაა, მეც იმიტომ სხვა დღეზე ერთი საათით ადრე დავითხოვე თანამშრომლები.

ადათის მსხვერპლი

თუშებს ასეთი ადათი აქვთ: გასათხოვარმა ქალმა გათხოვებამდის განსაზღვრული რაოდენობის წინდა უნდა დაქსოვოს.

ნახ. ტაბატაძის

— შვილო, თინა, ასე ნელა თუ ქსოვე, შენს სიცოცხლეში ველარ ეღირსები გათხოვებას!

— რა ვქნა? ვინც მე მომწონს, იმას მაინც არ მიმათხოვეთ და ამას იქით სულერთია — ნელა ვქსოვ თუ სწრაფად.

პროტექცია

იცით თუ რა სულიერი,
რა სულდგმული, რა მხეცია
ძველ რეჟიმის პირმშო შვილი,
ქალბატონი პროტექცია!
დაიჯერე, წამკითხველო,
მართალია, არა ჭორი:
პროტექციით ნაქებია
პირველი ამბულატორია!
ნათლიმამობით მიღება
გაუხთია ხელობათა,
თერთმეტი ყავს აყვანილი
პროტექციის შვილებათა!
და მკერავმა ფაბრიკამაც.
გაიკეთა მათი გული:
პროტექციით აიყვანა,
სრული ოცდა ორი სული!
და ამგვარათ დანავარდობს
პროტექციის შავი რაში:
ხუთმეტი კაცი ალმოჩთა
სახელმწიფო ოპერაში!
ამ ოცნებით აღიჭურვა
ბავშთა კერის ორთა-ქალა:
უბირჟოთ თვრამეტ კაცის
მიღებით ის გაიმსჭვალა!..
ერკოპის სამმართველოშიაც
მოიძებნა ოცდა ხუთი,
სთქვა: „რას ვაქნევ, რას მიქვია
ბირჟიდან თხოვნის საბუთი?!".
იუსტიციის სამმართველომ
ისახელა თავი ცამდე,
მთხოვნელები „მოათავსა",
პროტექციით — ორმოცამდე!
კიდევ ვეძებთ სადმე ბუდეს,
თუ არსებობს პროტექცია,
შრომის ბირჟამაც გამოყო
საკონტროლო კომისია.
ყველა დაწესებულება
ემბებიან ამ მახეში,
ოცდა ოთხი სული იყო
ახალშენთა კომიტეტში!.
და ფხიზელმა შრომის ბირჟამ
მათ დაუწყო ყველას დრეკა,
პროტექციით მიღებული
ექვსასამდე გამორეკა.
და ამგვარათ, თუმც არსებობს
ძველ რეჟიმის პროტექცია,
მისი სულის ამომხთელი
არის გლეხთა ინსპექცია!..

კონტროლიორი გრიშა.

ღია ბარათი

(სადგ. სვირიდან)

უპირველესათ ყოვლისა ბოდიშს ვიხდი, ამხ, „ტარტაროზ", რომ ასე დავიგვიანე და თქვენთვის ალარაფერი მომირთმევია საკბილო, „ჩემდამი რწმუნებულ" რაიონიდან. აგერ, რამდენიმე თვეა, რაც მტკიცეთ ვდგევარ ჩემს სადარაჯო პოსტზე (თენებოურის წვერზე), საიდანაც „მასიური-კრიტიკის თვალთახედვით", მამაცათ ვადევნებ თვალყურს, სხვებთან ერთად, რევკანონების ცხოვრებაში გატარებას. თუმცა მეტათ სახიფათო და ძნელი სავლელია ეს გზა „ტარ-კორისა" (რომელიც სულაც არ გავს ჩვენ სამხედრო გზას), მაგრამ დარწმუნებული ვართ რა, რომ დიად მიზნებსაც ვემსახურებით, ამ მომავლის იმედით ყოველივე დაბრკოლება ჩემთვის და ათას ჩემისთანებისთვის ალარაფერს წარმოადგენს. ვეყრდნობი რა სიმართლეს ყოველთვის, ალარაფერს წარმოადგენს ჩემთვის: მუქარა მასწ. ილ. ქორქოლიანისა 30 კბილის ამოლაგებისა და თავმჯდ. ლ. ჭელიძის დაპირება მაუზრით სიკვდილის შესახებ.

გარდა ამისა, ვიცი: გაინტერესებს სვირის ამბები და მეც ცოტა-ცოტას მოგაწვდი ყოველთვის.

სახეწოდება „სივირი", რასაკვირველია, „ვირიდან" არ წარმოსდგება, თუმცა ორ ფეხა კოლეგები, აქ ბევრი ჰყავს ამ „პატიოსან გვამს". მე მიკიტნებზე მოგახსენებთ, რომელთაც მთელი სვირის „წარმოების" 99 პროც. ხელში ჩაუგდიათ. ამის შემდეგ რა გასაკვირელია, თუ აქ ერთი „წითელი სასადილოც" არსად იყოს. არც ის გაიკვიროთ, თუ სვირის ღვინო ტფილისში უფრო იაფათ იყიდოთ, ვიდრე აქ. ყოველივე ეს ჩვეულებრივი და ბუნებრივი მოვლენაა ჩვენთვის და ამიტომ სრულიად სამართლიანია პროექტი სვირისათვის „მიკიტნების რესპუბლიკის" დარქმევის შესახებ.

გულგრილათ უნდა აუაროთ გვერდი აგრეთვე შუა ქუჩაში შეჯგუფებულ მონარდე ხალხს. მიტომ, რომ იქვე მდგომ მილიციელს რომ კითხოთ: „რატომ არ უკრძალავთ ნარდის თამაშსთქო, მოგიგებსთ: „ნარდში ფული არ იგებაო". და როცა მოთამაშის ბაყვის ქვეშ ამოდებულ ათმაურიანს მოკრავთ თვალს, უსათუოდ გაიხსნებეთ შემდეგს: „ფიცი მწამს, ათმაურიანი კი მაკვირებს"-ო. მაგრამ თქვენ შეგიძლიათ თავი შემდეგი სიტყვებით ინუგეშოთ: „მასწ. სილოვან წაქაძემ იკითხოს, რომ აგებს, თორემ სერგია ჭულუხაძეს რა ენაღვლება: ძველი გამოქექილი „კარტოჟნიკია" და მაინც კი აიტანს მისი ჯიბე მოგებულ ფულების სიმძიმეს!

ქაჯი.

ლევარსი როჩროჩაძე

— დღეს ივლიანესას ქორწილია და დაპატიჟებული ვართ; უნდა წავიდეთ და მივულოცოთ. მარა ყანაც გაჭირვებულია და გათოხვა უნდა. რომელი თქვენგანი წახვალ ყანაში და რომელი ქორწილში?—შეეკითხა ლევარსისა და ლევარსის ძმას მოხუცი მამა.

— ქრიწილში მე წავალ.—ორივე ძმამ ერთად წამოიძახა.

— თუ გირჩევნია შენ წადი ქორწილში.—უთხრა ლევარსის, ძმამ,—მარა, მე მგონია, უმჯობესი იქნება: მე ქორწილში წავეთრიო, ხოლო შენ კი ყანაში წაბრძანდე.

— კაი, მასე იყოს: შენ ქორწილში წაეთრიე მე კი ყანაში წავბრძანდები!—ცხვირაწევით უხთრა ძმას ლევარსიმ, ამაყად თოხი მხარზე შემოიგდო, ჩიბუხი გააბოლა და დინჯი ნაბიჯით ყანისაკენ გზას გაუდგა.

ზმუკი.

ადგილქომის ნაამბობი

— გამარჯობა, ამხ. ვერანო, იცი რა უნდა მოგიყვე?.. ამას წინათ, შეველი რესტორან „მოსკოვ“-ში. ყოველ დღე რესტორანში ვერ ვივლი, თორემ სიცოცხლე გაქვს, მაგის ნება რომ იყოს, მე იმას ჯიჯაძეს, მედსანშრომის კავშირის „ატჩოტში“ წარუდგენდი.

ჰო, იმას გეუბნებოდი, რესტორანში შეველი. იქ იყო საათფთიაქო სამმართველოს თაიგული: გრიშა, სერგო, ალექსანდრე და ვილაც მანგლისელი ბიქტორა. ლაპარაკობდენ „ტარტაროზ“-ში მოთავსებული „სახმედვაჭრობიანი“-ს შესახებ. სერგომ თქვა, მაგის დამწერის ოჯახი ავაშენე, ასე ტოჩი-ტოჩ მართალი რომ დაუწერია. „გოსმედტორგ“-ზე ყველაფერი ახია, კაცო... ეს ჩვენი სანდრო რომ არ იყოს შიგ, უფრო კარგი იქნებოდა. იცი, კოწიას უთქვამს სანდროსთვის: „ვაზრაჟენიე“ დავწეროთო. სანდროს უთქვამს: „ლექსის წერა მე არ ვიცი და, პროზა რომ დავწერო, ვაი, თუ არ მიიღონო“. მერე ილაპარაკეს ნეტა ვისი დაწერილი იქნება, რომ კიდევ მიუტანოთ „სატარტაროზო“ ამბებიო. ყური დავიმახვილე და შემდეგი გავიგონე: — ყოფილი ხალხი რომ გამოცვალეს „გოსმედტორგში“, ვფიქრობდით: პროტექცია თუ არ მოსპეს, იკლებს მაინც თქვა, საქმე არ გაქვს? კანცელარიის გამგის ცოლი, არა კავშირის წევრი, მოანგარიშეთ დანიშნეს აბასთუმანის აფთიაქში. სახლში წვანილის ფულს ვერ ანგარიშობს და აფთიაქში რას იანგარიშებს, აღარ ვიცი. ამ დროს დაიღრიალა მანგლისელმა ბიქტორამ: „იმათი პატრონის ბებიაც არ იყოს, ალექსანდრე! შენ ერთი ქიქა ღვინო დაგვალევინე და ერთი „ჩემო ლურჯაც“ შემოსძახე!

ალექსანდრემ იქეთ-აქეთ გაიხედ-გამოიხედა და თქვა: „კაცო ყურს არავინ გვიგდებს, ტარტაროზში არ გამოგვჭიმოსო“. ცოტა რომ დანაყრდნენ და ჩაის ჭიქები „დაუთულუზეს“, მუსაიფი განახლდა. — არა ძალიან სასაცილო ბუხგალტერი კი ყოფილა ამ—„გოსმედტორგში“. ამას წინათ სანდროია ლიპიანმა მომიყვა, ([illegible]) მოხსნეს, მის ადგილზე ორი სავაჭრო განყოფილების გამგე მიიღეს. პირველის რა მოგახსენო, მეორე-კი მართლაც „ძველი გამოცდილი“ ვაჭარი ყოფილა!). ფულს ვეძებდით, მმართველმა „გლავბუხს“ გამოუძახა: არიქა ფული არ გვაქვს და, ვის მართებს ჩვენი ფული, გამოარკვიეო. „გლავბუხს“ გამოურკვევია, რომ საათფთიაქო სამმართველოს მართებს 30.000 მანეთი. მისწერეს ფული გამოგვიგზავნეო“. სამმართველომ მოსწერა: „ჩვენ ეს ფული დიდი ხანია გადავიხადეთო“. „გლავბუხი“ დეიბნა (ისედაც არაა მაინდამაინც დალაგებული) გაქექ-გამოქექა და გამოირკვა: ფული მართლაც შემოუტანიათ, ხოლო ვალი კი ჯერ არ ჩამოუწერიათ. მეორე სინდიკატსაც ემართა „გოსმედტორგის“ 1.000 მან. „გოსმედტორგმა“ მისწერა სინდიკატს: „წეიღეთ თქვენი ათასი მან.“ სინდიკატმა აცნობა: „რა წევიღოთ, როდესაც ჩვენ გვმართებს თქვენი და არა თქვენ ჩვენიო“ მიუხედავათ ყველა ამისა, მაინც დიდი „პატრონი“ ყოლია თურმე „გლავბუხს“ და „გლავპროტექციის“ საშუალებით ისევ თავის ადგილზე ინახავენ“. ამის შემდეგ ძმა-ბიჭებმა ისევ შეუტიეს და ანგარიში მოითხოვეს. გრიშამ დახლიდარს უთხრა: „ჩემზე დაწერეო“. სერგომ არ დაანება: „არა, ჩემზე დაწეროსო“. დახლიდარმა, ვიქტორს ნაღდი გამოართვა, ვინაიდან გრიშაზე და სერგოზე ისედაც ბლომათ ყოფილა ძველი დაწერილები. მიველი იმათ ნასუფრალზე, ერთი ორი გადავკარი და შევნიშნე ორი ტელეგრამა, რომელიც ძმა-ბიჭებს დარჩენოდათ. ერთი სენაკიდან—„გოსმედტორგის“ სახელზე შემდეგი შინაარსის: „თქვენი რწმუნებული, მაქსიმე კალანდარია, აქ ყოფნის დროს, თავის „ბრიჩკით“ და ცხენით არც ერთხელ სოფლის აფთიაქების რევიზიაზე არ წასულა. ამბობენ: პირველ ცდის თანავე განიცადა „ავარია“ და ჩაეფლა ტალახში-ო. საჭიროა სასწრაფო დახმარება. გამოუგზავნეთ ტალახის მჭრელი „კონტროლიორიძე იოსები“ გადამწყვეტი ზომების მისაღებათ ამ. დიდი მოლვაწის გადასარჩენათ“-ო. მეორე ტელეგრამმა შეეხებოდა ერთ რწმუნებულს, რომელიც სამ მაზრას აერთიანებს. აი მისი შინაარსიც: „ხერთვისის აფთიაქი დიდი ხანია მზათ არის. საზეიმ ოგახსნა ჩაატარა ლაითდიკ პირველმა. მაგრამ ერთი წელიწადია არ მუშაობს. ბოოჯომის აფთიაქის გამგემ ბანკირობა დაიწყო: გაასესხა აფთიაქის ფული მოზრდილი თანხა. გაცემულ კრედიტების პროცენტები ჯიბეში ჩაიდო“.

გჲათავა ადგილკომის თავმჯდომარემ და დაატანა: „ჯერ-ჯერობით ეს. დანარჩენს, თუ რამე გავიგონე, მერმე მოგიყვები“.

ვერან

ნახახულევი (ქუთაისის მაზრა)

ტარტაროზო, კალამს ვიღებ ხელშია,
გეხვეწები, რომ მოხვიდე ჩვენშია.—
ჩვენი თემი მოზრდილი და დიდია,
აქ არ ვარგა, არც გზა და არც ხიდია.
ვინცა არის აქ გულ-შემატკივარი,
გააფხიზლე: თავმჯდომარე, მდივანი!...
აქ შვიდ წლედში გამართულა ტირილი,
არის ერთი მოწაფეთა ყვირილი.
საჭიროა აქ ერთი პარალელი,
რომ არ იქნეს ამბავი, საზარელი.
კიდევ მინდა გითხრა მე ამბავია:
მიკიტნები „უპატრონოთ“ არიან!..
ვინც შიგ შევა. ყველა გებრალებოდეს
არ ზოგავენ, სულიც რომა ხდებოდეს!
ეხლა გეტყვი ფულის ანგარიშებზე:
რევიზია ბევრს დააწვა კისერზე,
დაიწერა თუმცა ბევრი ოქმები,
მაგრამ, სჩანს, რომ შეიმშრალეს ოფლები!..

ვახუშტი

ა რ ჩ ე ვ ა ნ ი

ნახ. მარიაშის.

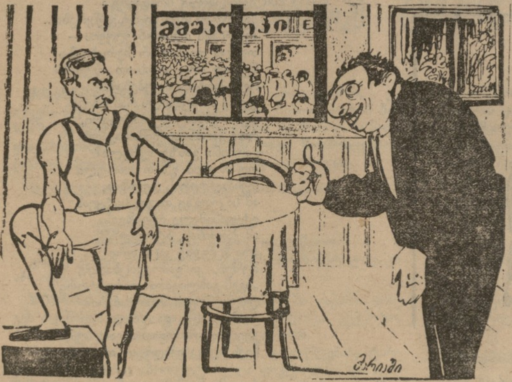

— რა მოკლე საცვალი ჩაგიცვია? განა ამდენად გაღარიბდი?!

— სიღარიბე რა შუაშია?! იქ გრძელ „კუდში“ დგომას და ლოდინს ისევ ეს „სიმოკლე“ მირჩევნია!

ს ა ჯ ე ვ ა ხ ო

მინდა გაცნობო, ტარტაროზ,
თუ რას იქს ჩვენი გლეხკომი,
იონას არა უშავს რა:
ღვინო ბევრი აქვს და ღომი.
მხოლოდ სიმინდი, რომელიც
აპრილში ჩამოგვივიდა,
ასწია იგი გლეხკომმა
და ფულიანებს მიყიდა!
იქავ გვაქვს ეპოს საფართლო,
მართავს ყოფილი ვაჭარი,
ნაჩვევი მუქთა ცხოვრებას
და გლეხის ოფლით გაძღარი.
შარშან ტფილისში ვაჭრობდა,
რომ ვთქვა, რა საკადრისია.
ტყავი გაგვაძრო წასულში,
დღესაც მადლობა მისია!..
მასთან გაბრიელ ნოქარი,
კაცია ახირებული,
ბევრი მინახავს გლეხები
იმისგან ატირებული!...
ახალი ბანკის გამგეზე,
ჯერ არაფერი ითქმება,
მხოლოდ სალამოს უთუოდ
სმაში აგენთან იქნება.
ცხვარაძის სამიკიტნოში
ხშირათ აქვთ აყალ-მაყალი,
ეხლა ვიკმაროთ, ტარტაროზ,
კვირისთვის იყოს ახალი,

ოხტომესპირელი. ბ

დ ე პ ე შ ე ბ ი

„დავესკა“. ინვალიდების კოოპერატივში მიღებულია თეთრეული, რომლის „დავესკათ“ მყიდველებს ერთ წყვილ საცვალზე აძლევენ ნახევარ დიუჟინ საინებს.

მუნჯი როიალი. კინოს ადმინისტრაციამ შეიძინა მუნჯი როიალი, რომელიც „ხელს არ უშლის“ სურათის მსვლელობას. ეს გამოწვეულია იმ მოსაზრებით, რომ მაყურებლების ყურადღება მიქცეული იყოს მხოლოდ ეკრანზე.

კლდეეთის თემი

„ბაბა-ბუბის საზოგადოება“. საზოგადოების აქტიურ წევრად ჯერჯერობით ითვლება გოგია ქავთარაძე, რომელსაც ძალზე განვითარებული აქვს მუშტები.

„ლაი-ლაის კომიტეტი“. ასეთი კომიტეტი დაარსდა გლეხკომში, რომლის უმუშევრობის ნაყოფი დამაკმაყოფილებელია.

„ხუხე“. ალმასკომის ზოგიერთ თანამშრომელთა ინიციატივით დაარსდა საპაიო ამხანაგობა „ხუხე“, რომლის რეზიდენცია მოთავსებულია გოცირიძის რესტორანში.

ძბმუნტი.

ტობანიერი

კურსები. კარტ-ნარდ-კამათლის თამაშის უცოდინარობასთან საბრძოლველად ფილიპე სულაბერიძის სამიკიტნოში გაიხსნა ლიკკურსები, რომლის მფარველობა იკისრა თვით ფ. სულაბერიძემ. ხელმძღვანელად მოწვეულია ნასირალის აგურის ქარხნიდან გალაქტიონი, მის თანაშემწედ—ილიკო მელაშვილი. ალმასკომი ჯერჯერობით არ ფიქრობს სხვის საქმეებში ჩარევას და ნეიტრალიტეტს იცავს.

„ხლოპუშკა“

ნიგოითი

„მადლობა ღმერთს“. ალმასკომიდან ქურდულად გაიტაცეს „უპატრონოდ დატოვებული“ 240 მანეთი. ალმასკომის თავმჯდომარე ვასოს მოლასავით ის უხარია, რომ იმ ფულთან თვითონაც არ იყო, თორემ ქურდები მასაც გაიტაცებდენ.

კაფე.

ქუთაისი

„თავის ალაგას“: თვითკრიტიკამ საქმე უქნა
გამსახლს ერთობ ავი
და მის გამგე ბესარიონს
იქვე უკრა თავი.

თავდასხმა. სადგ. ქუთაისის კონდუქტორთა მოსასვენებელ ოთახში მძინარე გ. კლდიაშვილს თავს დაესხა 37 ბაღლინჯო და 28 რწყილი. შეშინებულმა კლდიაშვილმა დააპირა გაქცევა, მაგრამ მალე გონზე მოვიდა და დაერია თავდამსხმელებს. მათ შორის გაიმართა საშინელი ბრძოლა. ბრძოლის ველზე დარჩა მოკლული 20 ბაღლინჯო და 15 რწყილი. დანარჩენები გაიქცენ. ბრძოლაში გამარჯვებულმა კლდიაშვილმა იგრძნო სრული თავისუფლება და უდარდელად განაგრძო ძილი.

გვამის პოვნა. იმავე დღეს ქუთაისის პირველ კლასის ბუფეტში ბორშით სავსე თეფშში ნაპოვნი იქნა ტრაგიკულად დაღუპული 7 ბუზისა და 23 ტარაკანას გვამი. ბოროტი ენები ამ საქმეში ბრალსა სდებენ მზარეულებს და გაიძახიან: „ასეთი მოვლენა მათ მხრივ ძალიან ხშირად არისო“.

ბაცანა.

ქრთამი

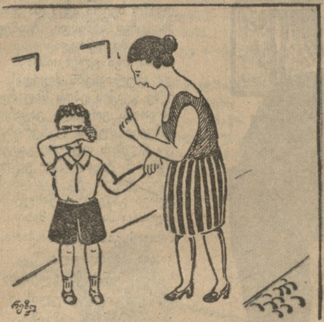

— დაჩუმდი, გენაცვალე, და მამა რომ მოვა, ვეტყვი: „ტარტაროზი“ გამოგიწეროს.

აკაკის ღიღინი

(ვანისქედისათვის)

აქაური ნუ გგონივარ,
მღვდელი ვიყავ, მთის პირელი,
სანამ დროი ხელს მიწყობდა,
კაცი ვიყავ აქ პირველი.
ნაირ-ნაირ საკურთხებით
შევიჯერე ერთხანს გული,
მკვდრებს ვყიდდი და ცოცხლე-
ბისაც
არა მქონდა სიბრალული!..
თავადობაც ჩემი იყო,
კიდეც მქონდა შნო და ყადრი,
დღითი გზას მზე მინათებდა
და ღამით კი—მთვარე, „ბადრი“,
იქ რომ ხალხი გავატყავე,
ვანისქედსა მოვავშურე,
ძველებური გარჯილობა
აქაც აღარ დავიშურე,
ონისიმეც გვერდით მახლავს,
ჩემი სულის მეგობარი,
ეკლესიის დიდი მცველი,
და ღვთის მტრებზე მეომარი.
და ამგვარათ, დაკოდილი,
გული ასე გავიმთელე,
კალანდა და ნათლიღება
წელს ოროლხელ გავითენე.
ახალი და ძველი „სტილი“
კარგათ დარჩა მოწყობილი:
მუდამ ვჭამ და, მუდამ ვსუამ,
მუდამ ქე ვარ კმაყოფილი!..

პომპოლიკი.

ფოსტაში

ჩოხატაური

— ითხებ, ერთი მარკა მომყიდეთ!
— ფოსტა დაკეტილია.

—:—

— მომეცით, ამხანაგო, ჩემი გაზე-თი.
— გაზეთი შენს სოფელში მოგივა ოთხშაბათს.
— დღეს ხუთშაბათია. მთელი კვი-რა როგორ უნდა ვიცადო?!.
— მომშორდი, ნუ მაცდენ.

—:—

— აკაკი, ერთი ღია წერილი მო-მეცი.
— არა გვაქვს.
— მაშ, ისინი რა არის, მანდ რომ აწყვია?
— ფოსტა დაკეტილია და არ შეი-ძლება გაყიდვა. ასეთია წესი!.

—:—

— ერკეთში მინდა დავილაპარაკო და ტელეფონი თუ შეიძლება.
— სამი საათის შემდეგ მოდი.
— შე კაი კაცო, მე მეჩქარება, თო-რემ სამ საათში ერკეთში კი არა, ოზურგეთში ჩავალ.
— მერე და ვინ გიშლის; მასე მქე-ნი, მიეწიე შენს გადასულს!..

ნუსტი.

უპატრონო ქარხანა

მარელისის ქარხანაზე
რომ ვსთქვა რამე რაიქნება?
შემახვეწრე ბრეგვაძესა
მართლის თქმაზე ნუ გაწყრება...
ჟვალიანს თვითონ ეტყვის—
თუმცა დიდათ არ შერცხვება,
ნუ თუ არც ერთს არ აწუხებს,
რომ ქარხანა ილუპება?!?
ჯერე სირცხვილს რას უჩივა
თვით ჩხაიძე ბუხჰალტერი,
რომ ქარხნისა შემოსავალს
გაუჩინა განზე ხვრელი?
თუ მრუდი გზით სიარული
ბუხჰალტერის დევიზია,
ამ საკითხზე თავის სიტყვას
იტყვის მალე რევიზია!..
ამ ქარხანას, ატრიალებს
არა მცოდნე კაცი ორი
მუშებს კი გამოგვიცხადეს,
„ჩვენ გახლავართ დირექტორი“!..
ლიტვინოვის მობრძანებამ
რომანოვსკი გაადიდა,
ყველაფერს თვით აგვარებენ,
ჩვენ ვერც ვკადრეთ, თუ რაც
გვინდა!..
ძველმა მუშამ გოგინოვმა
შეუტანა შესწორება,
მაგრამ დახეთ თავხედობას:
მიაყენეს დიდი ვნება!
რომანოვსკი გაგულისდა,
ადგა. მკლავი შეიზილა:
გოგინაშვილს უთავაზა
გაბედვისთვის კარგი სილა!
ტარტაროზო, გვეპატრონე,
შეიწყნარე, ჩვენი კვნესა:
„ნუ დაღუპავს ამ ქარხანას“—
გადაეცით ბრეგვაძესა!..

სიმართლის მაძიებელი.

ოზურგეთისათვის

როგორც ვიცით, ეხლა მიდის
გამოცდები ჩვენს სკოლებში,
მასწავლებლები გვისხედან
ჩინ-გალეულნი თვალებში.
ალექსანდრე, ტელემაკი,
რაფიელ და ჩვენი კვანდრე
ერთმანეთს ეჯიბრებიან —
ხვალ რომელი მოვა ადრე,
გამოცდებზე დავესწარი:
იქ ზის მარტო ჩვენი სიდო,
მოწაფეებს ეკითხება:
„ვინ დასწერა „არაზინდო?!“,
გიორგი კი უფრო შორს ზის,
მათემატიკა აქვს დარგი,
ერთი კითხვა თუ არ იცის,
მოგახსენებს: „წადი, კარგი!“.
ეხლა შვიდწლედს მივაკითხოთ,
იქ უფროა საქმე რიგზე,
ლალა, ბარნაბ და არეთა
გადმომჯდარან მოაჯირზე.
თუ ვინმე მათ რასმე ჰკითხავს,
— იქ მიბრძანდი, გეტყვის სხვაო!
და ერთმანეთს დასცინიან:
„ეს რა ხათა შეგვემთხვაო?!“.

ალბე.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცნობათა მიღება

მოხეტიალეს: მოხეტიალე რომ ყოფილხართ, ეს თქვენი წერილიდანაც სჩანს. ყველას ეხებით, მაგრამ მიზანში კი მაინც ვერსად ვერ ხვდებით. ჭეშმარიტად სიტყვა „ხეტიალი“ „ხე ტიალი“-საგან უნდა წარმოსდგებოდეს. ეს ისეთი ხეა, რომელსაც ნაყოფი არ სჩვევია.

დ. საფიჩხიელს „დამზღვევ კასის მოლარეთ
ნინა სოფრომაძეა.
უყვარს ბიუროკრატობა
და მით კარგია ქალია“-ო, გვწერთ

კიდევ კარგი, თუ მხოლოდ უყვარს და ნამდვილად კი არ არის.

ხუნდ-ს: თუ ოზურგეთის „ზაკტპო“-ში ვაჭარი დასვეს რკინისგზელებმა და შეცდომა ჩაიდინეს, ვეჭვობთ, რომ მათვე არ გამოასწორონ ეს შეცდომა.

რაც შეეხება სადგურის შენობის დასრულებას, ტარტაროზმა ბრძანა: „პროლეტარული დიქტატურა და აღმშენებლობის ხანა საკმარისი თავდებია დაწყებულ საქმის წარმატებით დასრულების“-ო.

კოლო-ს: შე კაი კაცო, ერთი „კოლო“ უსამართლო ლომსაც კი არ შეუშინდა, თორემ ქუთაისის ფოსტის გამგე ვინ არის, რომ მას, თუ კი ის დამნაშავეა ბინების მოგვარების საკითხში, ქედი მოუხაროს შენისთანა „კოლოთა“ მთელმა ლაშქარმა. ეკვეთეთ და სულ თავზედი აწყევლინეთ.

„სადაც წაველ, მუზაც
მე წამომყვა თანა,
ერთ წერტილზე რომ შევჩერდე,—
ვსცანი, მიჯობს ყელში ვიცე დანა-ო, გვწერთ.

თქვენც ნუ შეჩერდებით, იარეთ: ჩაეწერეთ რომელიმე საექსკურსიო ჯგუფში.

ძმუნტ-ს: „ჩემზე მკვიანად წელს არავინ მოქცეულა:
ცოლის ნაცვლად, ჩემი ლამაზი ხარები გავგზავნე საბალახო მთაზე“-ო, გვწერთ.

აბა, ერთი ცოლისთვის გეკითხათ, თუ წავიდოდა „საბალახო მთაზე“?-

წერილის დანარჩენ ნაწილს მოვათავსებთ.

შაკოს: „ძია ტარტაროზ, გახსოვს
გწერდი ერთხელაც ბარათს,—
ეხლაც ხალისით ვავსებ
სატარტაროზო კალათს“-ო, გვწერთ.

ჩვენს კალათს ისედაც არაფერი აკლია. შენ ის მოგვწერე, რაც ჩვენ მოგთხოვოთ. ამაზედ იტყვიან: „მწიფენ ესროდენ, მკვახე ცვიოდა“-ო.

ანდის: თუთხმეტი წლის ვაჟკაცი ვარ,
კოხტა ლამაზ წერწეტ ბიჭი,
სეირნობა მიყვარს ძაან,
იცოდეთ, რომ მქვია ჭიჭი“-ო, გვწერთ.

განა ასეთ „ჭი-ჭი-ჭი-ჭი“ზე ვერ გატყობთ, რომ ჭიჭი გქვიათ?!..

—

ურწმუნოს: საოცარია თქვენი ფსევდონიმი, როცა ხედავთ, რომ სოფლად ფეხს იკიდებს ისეთი კულტმუშაობა, როგორიცაა „საღამოების მოწყობა“. რა ვუყოთ, თუ დილას გაშლილ სტოლის ირგვლივ გენძეხაძესა და ბასილაიშვილს შორის ცოტა ყბებისა და „აჩკების“ მტვრევიზაცია მოხდა: ორივე ხომ ახლოს თვალებთან, რომელთა მეოხებითაც აღნიშნულმა პირებმა, ალბათ, მძლავრად შეიცვნეს ეს კულტურული „წინ წაწევა“.

ციხისძირელ ზზიკს: გვწერთ კურზუს ფერშალზე:
„ვინ დასთვალოს ზღვაში ქვიშა
და ან ცაზე ვარსკვლავები,
ვინ შეამკოს „ფერშალ ანდროს“
მუშაობა, საქმეები“.

ჯერ სხვის ლექსს რომ თვალსა და ხელს შუა იპარავთ, დავიჯეროთ, რომ დანარჩენი სწორია თქვენი „მოთხრობა“?!

—**დამაკვირდის:** „როს ადიხარ ბახმაროზე,
აღარ ჰფიქრობ სამყარო“-ზე, გვწერთ.

თქვენ რომ ბახმაროზე ასვლამ სამყარო დაგავიწყოთ, განა, თქვენი ლექსი ბახმაროზე ჩვენც დაგვავიწყებს იმას, რომ ახლა აგერ თითქმის ზამთრის პირია და, მაშასადამე,—დაგვიანებულიც ბახმაროზე წერა?!

ილმას: „გულვარდათ ცხენი, გიჟათ გამქანი,
საყვარლის ტუჩი, ვნებით დამწვარი,
მოქნილ წელზე—მძიმე ნაგანი
და ფართო მკერდზე—„გიორგის ჯვარი“-ო, გვწერთ ძველ თავადების შესახებ ზოგადათ.

მერე რა, ყოველივე ამას ეხლა უკვე ხომ დაესვა უბრალო ჯვარი?! საკმაოა!..

მარუშას: თუ ყოფილ დიაკონს, ნესტორ ფრუიძეს სახლში ნაგანი აქვს, მით უკეთესი: ჰქონია ჩამოსართმევი საგანი!..

კაჟს: „ფული არ მაქვს ვერ ვიშოვე, ვერა
მუშაობის შიშით მომდის გულის ძგერა“-ო, გვწერთ.

ასეთ „კაჟს“ ჩვენში აილებენ და გადააგდებენ!..

ქარხნის მუშას ბენია ზარიძეს: გვწერთ·
„ჭინჭარი, ზმუკი, ჰაზირა
გადარეული, გოგია,
ხშირათ ხომ ნაბეჭდ გვერდებით
ნიჭიერებიც მოდიან...,
იანო, ალლარს-ალლარსან
კარგი ბიჭები არიან,
დანარჩენები, ტარტაროზ,
გოდორში გადასაყარია“.

მიუხედავათ იმისა, რომ ქარხნის მუშის აზრს ჩვენ დიდის პატივით ვეპყრობით, ამაზე მაინც ვერ დაგეთანხმებით. ჩვენთვის ყველა თანამშრომელი კარგია, რა თქმა უნდა, ყველა თავთავის ადგილას. აი, მაგალითად, თქვენ· თქვენი აზრის მიხედვით, ამ თქვენი ლექსისთვისაც გოდორში უნდა გვეკრა თავი. ჩვენ კი ავიღეთ და ცნობათა მიღებაში მოვათავსეთ, როგორც საწარმოო თათბირზე გამოთქმული მუშის აზრი.

—

ნეტავი, ყველგან ასე ეპყრობოდენ ამ აზრს!...

თბილისი

ნახ. ნადარეიშვილის.

ზოგიერთ უცხოელ მწერლების აღწერით

პოლიგრაფტრესტის შე-ა-მ სტამბა, კამოს ქ. № ?4